

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL X. X. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP“ GINČO NAGRINĖJIMO

2021-11-18 Nr. 429-427
Vilnius

Lietuvos bankas gavo UAB „Celerauto“ (toliau – pareiškėjo atstovė), atstovaujančios X. X. (toliau – pareiškėjas) interesams, kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti su ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2020 m. rugpjūčio 10 d. pareiškėjas ir draudikas sudarė Automobilių savanoriškojo draudimo sutartį (draudimo liudijimo Nr. (*duomenys neskelbiami*)) (toliau – draudimo sutartis), kurios neatskiriama dalis – Sausumos kelių transporto priemonių draudimo taisyklės, patvirtintos ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ valdybos 2016 m. balandžio 1 d. nutarimu, (toliau – Taisyklės). Draudimo sutartyje nurodyta, kad pareiškėjui nuosavybės teise priklausanti transporto priemonė „VW Tiguan“, valst. Nr. (*duomenys neskelbiami*), (toliau – automobilis) buvo apdrausta draudimo variantu „rinkos vertė; taikant nusidėvėjimą; remontas draudiko pasirinkimu“. Draudimo sutarties galiojimo laikotarpis – nuo 2020 m. rugpjūčio 10 d. iki 2021 m. rugpjūčio 10 d.

2021 m. birželio 10 d. pareiškėjui atstovaujantis asmuo kreipėsi į draudiką ir pranešė apie dviejų skirtingų įvykių metu apgadintą automobilį. Registruojant žalas buvo nurodyta, kad 2021 m. birželio 7 d. „kitos transporto priemonės pakelti akmenukai apgadino automobilio kėbulą ir priekinį stiklą“, o 2021 m. birželio 8 d. buvo pastebėta, kad yra apgadintas automobilio bagažinės dangtis ir galinis buferis (toliau – įvykiai).

Draudikas gautus pranešimus užregistravo duomenų sistemoje ir pradėjo administruoti šias žalos bylas: Nr. (*duomenys neskelbiami*) dėl 2021 m. birželio 7 d. įvykio ir (*duomenys neskelbiami*) dėl 2021 m. birželio 8 d. įvykio.

2021 m. birželio 10 d. pareiškėjo atstovė pateikė draudikui automobilio remonto sąmatą, kurioje nustatyta, kad automobilio remonto kaina yra 2 341,30 Eur su PVM. Įvertinęs pareiškėjo atstovės pateiktą sąmatą, draudikas nurodė, kad ji neatitinka šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatų, todėl: 1) iš jos turi būti išskaičiuota besąlyginė išskaita už abu įvykius atskirai; 2) pagal draudimo sutarties nuostatas remonto darbų įkainiai turi būti sumažinti iki 19 Eur / val.; 3) turi būti sumažinta draudimo išmoka už automobilio apgadinimus, kurie nėra susiję su nurodytais įvykiais.

2021 m. birželio 22 d. pareiškėjo atstovė, neatsižvelgusi į draudiko pastabas, draudikui pateikė pareiškėjo vardu išrašytą PVM sąskaitą faktūrą, Serija (*duomenys neskelbiami*), (toliau – sąskaita) už automobilio remonto darbus, joje nurodyta, kad pareiškėjas už automobilio atkūrimą į iki įvykių buvusią padėtį pareiškėjo atstovei turi sumokėti 2 341,30 Eur. Dėl šios priežasties pareiškėjas kreipėsi į draudiką ir prašė išmokėti draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal pateiktą sąskaitą. Įvertinęs pateiktus duomenis ir atsižvelgdamas į pareiškėjo atstovei pateiktas pastabas dėl automobilio remonto sąmatos, draudikas priėmė sprendimą pareiškėjui išmokėti 1 319,53 Eur draudimo išmoką, atlyginančią įvykių metu patirtus nuostolius. Pareiškėjas su tokiu draudiko sprendimu nesutiko, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėjo atstovė prašo rekomenduoti draudikui išmokėti papildomą 821,77 Eur draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal 2021 m. birželio 10 d. UAB „Celerauto“ parengtą sąmatą. Pareiškėjo atstovės teigimu, draudikas neįrodė, kad jo pateikti valandiniai įkainiai realiai yra taikomi. Pareiškėjo atstovė nurodo, kad ne kartą teko derinti transporto priemonių remonto sąmatas su draudiku ir buvo sutarta, kad remonto darbų įkainiai yra 23–24 Eur / val. Pareiškėjo atstovės teigimu, šiuos

duomenis patvirtina kitų autoservisų remonto sąmatos, kuriuose nurodyti didesni remonto darbų įkainiai. Dėl šios priežasties pareiškėjo atstovė atkreipė dėmesį į tai, kad jai kyla pagrįstų abejonių, ar draudiko nurodomi remonto darbų valandiniai įkainiai atitinka rinkoje vyraujančias kainas.

Pareiškėjo atstovė pabrėžė ir tai, kad draudikas nepateikė įrodymų, kurie pagrįstų, kokių konkrečių defektų, nesusijusių su įvykiais, turi automobilio dalys ir kodėl šių dalių dažymo kaina buvo sumažinta būtent 50 proc. Pareiškėjo atstovės nuomone, draudikas pagal teisės aktų ir teismų praktikos nuostatas turėtų individualiai pagrįsti, kiek ir kokių konkrečių apgadinimų, kurie nesusiję su įvykiu, turi automobilio dalys. Pareiškėjo atstovės teigimu, šiuo atveju draudikas tik deklaratyviai nurodo, jog nustatė su įvykiais nesusijusių automobilio sugadinimų, tačiau jų nepagrindžia jokiais įrodymais, todėl draudikas nepagrįstai sumažino draudimo išmoką.

Atsižvelgdama į visus šiuos argumentus, pareiškėjo atstovė teigia, kad draudiko elgesys nėra sąžiningas ir draudikas nesilaiko teisės aktuose įtvirtintų reikalavimų, todėl pareiškėjui turi būti išmokėta papildoma draudimo išmoka, atlyginanti automobiliui padarytą žalą.

Atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi draudikas nurodė nesutinkąs su pareiškėjo reikalavimu ir prašo jį atmesti. Draudiko teigimu, tiek draudimo liudijime, tiek Taisyklėse yra aiškiai nurodyta, kad remontas turi būti atliekamas draudiko parinktame autoservise, todėl būtent pareiškėjas privalo prisiimti iš to kylančias teises pasekmes, t. y. susitaikyti su tuo, kad draudimo išmoka nebus didesnė už tą, kuri būtų buvusi išmokėta, jeigu automobilis būtų buvęs remontuojamas draudiko parinktame autoservise. Draudiko nuomone, remonto paslaugų kainodara iš esmės yra individualus ir konfidencialus draudiko ir konkretaus autoserviso dalykas. Draudikas teigia, kad gali pasirinkti autoservisą tokį, kuris taiko tinkamą valandinį įkainį. Šiuo atveju draudikas, įvertinęs draudimo sutarties sąlygas, remonto sudėtingumą, autoservisų užimtumą ir specializaciją, priėmė sprendimą, kad automobilis galėtų būti remontuojamas konkrečiame autoservise, kuris su draudiku yra susitaręs dėl 19 Eur / val. remonto darbų įkainio. Draudikas taip pat pažymi, kad pati pareiškėjo atstovė neatlieka fizinio automobilių remonto, todėl jos tikslas yra suderinti su draudiku remonto darbų sąmatą taikant jos pačios pasiūlytus įkainius, o automobilio remontą atlikti subrangos pagrindais pigiau. Draudiko nuomone, tai yra akivaizdu, nes pareiškėjo atstovė net ir atlikusi rinkos tyrimą vis tiek savo sąmatoje nesumažino remonto darbų įkainio. Taigi, draudikas nurodo, kad pareiškėjo atstovės pateikti argumentai dėl nustatyto automobilio remonto darbų valandinio įkainio yra nepagrįsti, nes draudiko pasirinktas remonto paslaugų teikėjas gali atlikti remonto darbus už nurodytą įkainį. Draudiko teigimu, vien tai, kad pareiškėjo atstovė neturi galimybės surasti autoserviso, kuris galėtų automobilio remontą atlikti už draudiko nurodytą įkainį, negali paneigti pareiškėjo ir draudiko sudarytos draudimo sutarties sąlygų.

Draudikas atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi akcentuoja ir tai, kad pareiškėjo atstovė pateikė prašymą atlyginti 605 Eur teisinės pagalbos išlaidų. Draudiko teigimu, prašymas yra grindžiamas advokatų profesinės bendrijos „Baltic Lex“ 2021 m. rugsėjo 7 d. išrašyta sąskaita (*duomenys neskelbiami*) (toliau – sąskaita už teisinės paslaugas). Draudikas su šiuo prašymu nesutinka, nes nėra pateikta jokių duomenų, kad nurodyto dydžio išlaidos yra patirtos, sąskaita už teisinės paslaugas apmokėta ir kad pareiškėjas žinojo apie šias pareiškėjo atstovės išlaidas. Draudikas nurodo, kad pareiškėjo atstovė nepateikė teisinių paslaugų sutarties, o visas pretenzijas pareiškėjo vardu pasirašė būtent pareiškėjo atstovė. Draudiko teigimu, sąskaitoje nurodytas 5 valandų darbo laikas nepagrįstas jokiais įrodymais, todėl yra perteklinis. Draudiko nuomone, jeigu iš tikrųjų buvo sugaišta tiek laiko, tai paslaugos buvo suteiktos nekvalifikuotai. Dėl šios priežasties draudikas mano, kad prašymas atlyginti išlaidas už teisinės paslaugas yra nepagrįstas, todėl turėtų būti atmestas.

Draudikas taip pat nurodė, kad administruojant žalą buvo nustatyta, jog dalis automobilio sugadinimų nėra susiję su įvykiais, todėl, įvertinus jų mastą, skaičių ir intensyvumą, buvo priimtas sprendimas automobilio dažymo darbams taikyti 50 proc. mažinimo koeficientą. Vis dėlto vėliau draudikas pateikė papildomus paaiškinimus ir juos pagrindžiančius įrodymus, kad, siekdamas taikiai užbaigti ginčą, priėmė sprendimą netaikyti automobilio dažymo darbams pritaikyti 50 proc. mažinimo koeficiento ir pareiškėjui atlyginti visas automobilio dažymo darbų išlaidas.

Atsižvelgdamas į tai, draudikas mano, kad jo apskaičiuota ir išmokėta galutinė draudimo išmoka yra teisinga, todėl visi kiti reikalavimai turi būti atmesti kaip nepagrįsti.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23

patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl draudiko apskaičiuotos ir pareiškėjui išmokėtos draudimo išmokos dydžio ir pareiškėjo reikalavimo atlyginti teisinės pagalbos išlaidas pagrįstumo. Kaip minėta, draudikui sutikus netaikyti už automobilio dažymo darbus 50 proc. mažinimo koeficiento ir pareiškėjui papildomai išmokėjus 357,43 Eur draudimo išmoką, neliko šios ginčo dalies, todėl reikalavimas atlyginti minėtas išlaidas sprendime iš esmės nevertinamas.

Vertinant ginčo šalių paaiškinimus, atkreiptinas dėmesys į Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) nuostatas. Pagal CK 6.987 straipsnį, draudimo sutartimi viena šalis (draudikas) įsipareigoja už sutartyje nustatytą draudimo įmoką (premiją) sumokėti kitai šaliai (draudėjui) arba trečiajam asmeniui, kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme ar draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytas draudžiamasis įvykis.

Pažymėtina, kad šalių sudaryta draudimo sutartis yra savanoriška, todėl draudikas, vadovaudamasis CK 6.156 straipsnio 1 dalies nuostatomis, tokio pobūdžio sutartyse gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiamos draudimo apsaugos apimtimi. Nuo pasirinktos draudimo apsaugos priklauso draudikui mokamo atlyginimo už prisiimtus įsipareigojimus, t. y. draudimo įmokos, dydis. Kasacinio teismo praktikoje yra nurodyta, kad draudimo sutartimi draudimo objektui teikiama draudimo apsauga nėra absoliuti – draudikas, prisiimdamas draudimo riziką, nustato draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2012 m. kovo 13 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-91/2012).

Atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėjas, sudarydamas draudimo sutartį, siekė apsaugoti savo turtinius interesus, o draudikas įsipareigojo pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką įvykus draudžiamajam įvykiui. Galiojantys teisės aktai leidžia draudikui nustatyti prisiimamos draudimo rizikos ir teikiamos draudimo apsaugos ribas – atvejus, kada mokama ir kaip apskaičiuojama draudimo išmoka. Sudarydamas draudimo sutartį draudikas pasiūlo sąlygas, apibrėžiančias jo prisiimamą riziką, ir pagal tai apskaičiuoja draudimo įmokos dydį. Nagrinėjamu atveju pareiškėjo ir draudiko sutartis buvo sudaryta pagal Taisykles, kurios yra neatskiriama draudimo sutarties dalis.

Dėl draudiko taikyto valandinio įkainio pagrįstumo

Taisyklių 5.1.3.4 papunktyje yra nustatyta, kad, atsižvelgiant į draudžiamos transporto priemonės amžių, ji gali būti apdrausta rinkos verte, kai transporto priemonė remontuojama draudiko parinktame servise.

Šalių sudarytos draudimo sutarties pagrindu pareiškėjui nuosavybės teise priklausantis automobilis buvo apdraustas draudimo apsaugos variantu „rinkos vertė; taikant nusidėvėjimą; remontas draudiko pasirinkimu“.

Iš pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjo atstovė nesutinka su draudiko priimtu sprendimu draudimo išmoką apskaičiuoti pagal draudiko nurodytą remonto darbų įkainį, t. y. 19 Eur / val. Pareiškėjo atstovės nuomone, toks įkainis yra mažesnis, nei vyrauja rinkoje, o draudikas nepateikė jokių objektyvių duomenų, pagrindžiančių, kad yra galimybė draudiko autoservise automobilį suremontuoti būtent už tokį valandinį įkainį. Nesutikdamas su pareiškėjo atstovės argumentais, draudikas nurodo, kad gali pasirinkti autoservisą tokį, kuris taiko jam tinkantį valandinį įkainį. Šiuo atveju draudikas, įvertinęs draudimo sutarties sąlygas, remonto sudėtingumą, autoservisų užimtumą ir specializaciją, priėmė sprendimą, kad automobilis galėtų būti remontuojamas konkrečiame autoservise, kuris su draudiku yra susitaręs dėl 19 Eur / val. remonto darbų įkainio. Dėl šios priežasties, draudiko nuomone, jo priimtas sprendimas dėl remonto darbų kainos yra teisingas ir pagrįstas.

Draudimo sutartinių teisinių santykių srityje suformuotoje kasacinio teismo praktikoje taip pat pabrėžiama, kad skiriamasis draudiko veiklos požymis yra tai, kad jo veikla susijusi su tam tikra rizika, t. y. draudėjas moka draudimo įmokas, o draudikas rizikuoja, nes jis perima iš draudėjo riziką – nuostolių atsiradimo tikimybę ir tam tikro jų dydžio galimybę (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2003 m. lapkričio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-1029/2003). Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra ne kartą pažymėjęs, kad draudimo sutartis

yra fiduciarinė, t. y. grindžiama jos šalių didžiausio tarpusavio pasitikėjimo principu (lot. *uberrimae fidei*), sutartis; dėl to draudimo sutarties šalys privalo būti viena kitai absoliučiai atviros ir atskleisti viena kitai visą informaciją, kuri gali būti reikšminga šiai sutarčiai sudaryti bei jos sąlygoms nustatyti ir vykdyti (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2001 m. birželio 7 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-7-397/2001; 2008 m. lapkričio 17 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-518/2008; kt.). Draudimo santykių ypatumai lemia šių santykių dalyvių pareigą ypač glaudžiai bendradarbiauti ir kooperuotis, padedant įgyvendinti vienas kitam savo teises bei vykdyti pareigas (CK 6.38 straipsnio 3 dalis).

Vertinant tiek pareiškėjo, tiek draudiko Lietuvos bankui pateiktus duomenis, matyti, kad šalys, sudarydamos draudimo sutartį, aiškiai ir nedviprasmiškai susitarė, kad jeigu automobilis bus remontuojamas, toks remontas turi būti atliekamas būtent draudiko pasirinktame autoservise, todėl ir draudimo išmoka bus apskaičiuojama pagal kainą, kuri būtų taikoma draudiko pasirinktame autoservise. Iš pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjas kreipėsi į pareiškėjo atstovę, kuri, nesivadovaudama draudimo sutarties sąlygomis, sudarė automobilio remonto sąmatą ir pateikė ją draudikui. Įvertinęs automobilio remonto sąmatoje nurodytas pozicijas ir remonto darbų įkainius, draudikas pareiškėjo atstovei pateikė paaiškinimus, dėl kokios priežasties pareiškėjo atstovės pateikta automobilio remonto sąmata neatitinka šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatų, t. y. pateikė paaiškinimus, kad automobilio remonto darbams turi būti taikomas 19 Eur / val. įkainis, ir paprašė pagal tai pakoreguoti pateiktą automobilio remonto sąmatą. Tačiau pareiškėjo atstovė neatsižvelgė į draudiko pateiktus paaiškinimus ir draudikui pateikė pareiškėjo vardu išrašytą sąskaitą, kurioje nurodyta, kad pareiškėjas už automobilio remonto darbus pareiškėjo atstovei turi sumokėti 2 341,30 Eur, t. y. sumą, kuri buvo nurodyta pareiškėjo atstovės sudarytoje automobilio remonto sąmatoje.

Lietuvos banko vertinimu, atsižvelgiant į abiejų šalių pateiktus duomenis, svarbu yra tai, kad pareiškėjas nesilaikė šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatų ir po įvykių nesikreipė į draudiką tam, kad draudikas galėtų pasiūlyti savo autoservisą, kuriame pareiškėjas galėtų atlikti automobilio remontą. Iš pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjas savo iniciatyva kreipėsi į pareiškėjo atstovę, tačiau ši nebendradarbiavo su draudiku ir neatsižvelgė į jo pateiktus automobilio remonto sąmatos patikslinimus (nepritaikė 19 Eur / val automobilio remonto darbų įkainio), todėl automobilio remonto išlaidos neatitiko šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatų. Atkreiptinas dėmesys, kad draudikas, siekdamas pagrįsti savo priimtą sprendimą, pateikė duomenis, kad jo nurodytas remonto darbų įkainis atitinka Taisyklių 5.1.3.4 papunktyje nurodytas sąlygas, t. y. kad draudikas jo pasirinktame autoservise turi galimybę už 19 Eur / val įkainį suremontuoti pareiškėjo automobilį. Draudikas pateikė jo ir MB „Autosnoba“ 2020 m. gegužės 18 d. sudarytą Remonto darbų ir paslaugų teikimo sutartį, jos 4 priede yra nurodyta, kad autoservisas ir draudikas susitaria, kad, atliekant lengvųjų automobilių remontą, išrinkimo ir surinkimo, kėbulo ir dažymo darbams bus taikomas 19 Eur / val. įkainis. Lietuvos banko nuomone, visi šie duomenys patvirtina, kad draudiko pasirinktas autoservisas turėjo galimybę už jo nurodytą valandinį įkainį suremontuoti pareiškėjo automobilį, todėl galima daryti išvadą, kad draudiko priimtas sprendimas automobilio remonto darbams taikyti 19 Eur / val. įkainį atitinka tiek šalių sudarytos draudimo sutarties, tiek teisės aktų nuostatas, o pareiškėjo atstovės pateikti argumentai, kad už tokį įkainį nėra galimybės suremontuoti pareiškėjo automobilio, yra nepagrįsti, todėl atmestini.

Dėl teisinių pagalbos išlaidų pagrįstumo

Ginčo Lietuvos banke nagrinėjimo metu pareiškėjo atstovė pateikė papildomą prašymą rekomenduoti draudikui atlyginti išlaidas, susijusias su teisine pagalba. Siekdama pagrįsti šias išlaidas, pareiškėjo atstovė pateikė sąskaitą už teisinės paslaugas, joje nurodyta, kad už suteiktas teisinės pagalbos paslaugas reikia sumokėti 605 Eur.

Neteisminę vartojimo ginčų nagrinėjimo tvarką reglamentuojančio Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 4 dalyje nurodyta, kad *priimant sprendimą dėl ginčo esmės turi būti sprendžiama dėl vartotojo patirtų išlaidų*, susijusių su vartojimo ginčų neteisminio sprendimo procedūra (įskaitant būtinas ekspertizės arba laboratorinių tyrimų išlaidas, išlaidas advokato ar advokato padėjėjo pagalbai apmokėti ir vertimo išlaidas), atlyginimo proporcingai patenkintų vartotojo reikalavimų daliai. Analogiškos nuostatos yra įtvirtintos Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 62 punkte.

Iš Lietuvos bankui pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjo atstovė pateikė tik sąskaitą, kurioje nustatyta, kad pareiškėjo atstovė yra teisinių paslaugų gavėja ir dėl to patyrė 605 Eur

nuostolių. Svarbu pažymėti, kad nagrinėjamu atveju ginčas yra kilęs tarp pareiškėjo ir draudiko, todėl, atsižvelgiant į pirmiau minėtas Vartotojų teisių apsaugos įstatymo nuostatas, priimant sprendimą dėl ginčo esmės turi būti sprendžiamas klausimas būtent dėl vartotojo (ne kitų asmenų) patirtų išlaidų atlyginimo. Iš pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjo atstovės papildomai pateikta sąskaita yra išrašyta pareiškėjo atstovės, o ne vartotojo vardu, todėl darytina išvada, kad šias išlaidas patyrė ne pareiškėjas, o pareiškėjo atstovė, taigi, nėra teisinio pagrindo spręsti pareiškėjo atstovės patirtų išlaidų atlyginimo klausimo. Be to, net jeigu pareiškėjui ir buvo suteiktos teisinės paslaugos, nebuvo pateiktos ir teisinių paslaugų sutarties, pagrindžiančios, kam, kokios ir kokiomis sąlygomis buvo teiktos paslaugos. Galiausiai, pareiškėjo atstovė nei draudikui, nei Lietuvos bankui nepateikė duomenų, kurie patvirtintų, jog pareiškėjas realiai patyrė sąskaitoje už teisines paslaugas nurodomas išlaidas, t. y. nėra pateikta duomenų, kurie pagrįstų, jog lėšos už teisines paslaugas buvo sumokėtos. Dėl šios priežasties, atsižvelgiant į visus pirmiau nurodytus duomenis, galima daryti išvadą, kad nėra pagrindo pareiškėjo atstovės nurodytų išlaidų už teisines paslaugas laikyti pagrįstomis, todėl reikalavimas rekomenduoti draudikui atlyginti teisinių paslaugų išlaidas yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta pirmiau, galima daryti išvadą, kad draudiko taikytas 19 Eur / val. remonto darbų įkainis atitinka šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas, o pareiškėjo pateikti reikalavimai išmokėti papildomą draudimo išmoką, atlyginančią automobilio remonto išlaidas, ir atlyginti pareiškėjo atstovės patirtas teisinės pagalbos išlaidas yra atmestini kaip nepagrįsti.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Arūnas Raišutis